

Arrest

nr. 78 878 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 25 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 30 oktober 1993 te Bo. U groeide daar op en ging er naar de middelbare school. Toen u nog jong was overleed uw vader. Uw moeder hertrouwde. Uw stiefvader was echter niet goed voor jullie. Hij sloeg uw moeder, u en uw twee zussen. Hij dronk. Op een dag betrapte uw moeder uw stiefvader toen hij uw jonge zus verkrachtte. Ze had geen geld om naar de politie te gaan en besloot de stad te verlaten met haar kinderen. Jullie verhuisden naar het dorp Doboguma. Het leven was er moeilijk. U besloot als oudste zoon iets te doen. U ging werken in de diamantmijn. In oktober 2009 werden uw zussen tegen de wil van uw moeder meegenomen door de Bundu-society, een geheime genootschap voor vrouwen, voor hun initiatie. Uw moeder stuurde u erop uit om uw zussen terug te halen. De mensen hadden hen echter

al meegenomen. Twee weken later brachten ze de meisjes terug thuis. Op 20 november 2010 kwamen mensen van de Poro-society, een geheime genootschap voor mannen naar de plaats waar u werkte. U en nog andere jongens werden meegenomen naar de bush voor jullie initiatie. U huilde en zei dat u niet geïnitieerd wilde worden. Eén van de mannen, die zelf ooit gedwongen werd geïnitieerd zei u te stoppen met huilen. Hij wilde u helpen. 's Nachts maakte hij u wakker en toonde u de weg. U liep tot aan de weg. U stopte een vrachtwagen die u meenam naar Kenema. Daar waste u wagens om te overleven. U bleef er vaak binnen en was bang dat mensen u zouden meenemen. U kon het nergens aangeven want zelfs de leiders van het land maken deel uit van de Poro. U ontmoette er een oude kennis, M. (...). U kende hem al van toen u nog in de diamantmijn werkte. Hij was een inkoper van diamanten en u hielp hem een aantal keren door voor hem te tolken. U vertelde M. (...) alles. Hij gaf u geld en beloofde terug te komen. Op 2 januari 2011 ging M. (...) naar het dorp. Hij kreeg daar te horen dat uw moeder weg was. Er werd gezegd dat ze onder druk gezet werd om te zeggen waar u was. M. (...) kwam u ophalen in Kenema. Hij nam u mee naar Freetown. Op 10 januari 2011 verliet u Sierra Leone samen met M. (...). Bij aankomst kwam een vriend van M. (...) jullie ophalen. Hij bracht jullie naar het huis van M. (...). Daar bleef u een tijd. Toen M. (...) u probeerde te verleiden wees u hem af. M. (...) bedreigde u met een mes. U had geen andere keuze meer dan op M. (...) zijn avances ingaan. Uiteindelijk slaagde u erin te ontsnappen aan M. (...) omdat hij vergat de deur op slot te doen. Na een tijd lopen nam u een bus. Zo kwam u in Brussel terecht waar u op 18 januari 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielprocedure startte.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Sierra Leone vreest gedood te zullen worden door de leden van de Poro genootschap in Doboguma omdat u wegvluchtte toen ze u wilden initiëren en omdat ze weten dat u dit ondertussen aan veel mensen vertelde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 18 oktober 2011, hierna CGVS, pp.2-4, 14).

Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Doboguma weinig geloofwaardig zijn. U noemde Yamandou als groot dorp nabij Doboguma (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Naast Yamandou kende u geen enkel ander dorp in de omgeving van Doboguma (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U wist niet welke de buurdorpen van Doboguma zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U kende slechts één dorp of stad op de weg tussen Bo en Yamandou (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U vertelde dat die weg naar Kenema leidt (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U kon verder op die weg geen enkel ander dorp noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U vertelde dat u voor uw werk grond van de mijn naar de rivier moest transporteren in Doboguma. U slaagde er echter niet in te zeggen hoe deze rivier heet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U wist niet in welk traditioneel 'chiefdom' Doboguma gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U kende slechts vijf namen van andere mensen in het dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U stelde verder niemand anders te kennen en kon geen namen van vrouwen of kinderen uit het dorp opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). De verklaring die u hiervoor gaf was dat u ging werken in de ochtend en 's avonds terug kwam en dat als u thuis kwam u moe was en ging slapen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart dat Simatou, een vriendin van uw moeder in Mamajo woont, maar u blijkt niet te weten waar dit dorp is gelegen (zie gehoor CGVS, p.8). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u slechts vijf andere mensen uit het dorp bij naam kon noemen, daar zelfs al werkte u hard en veel er toch van u verwacht mocht worden dat u meer dan vijf mensen kon opnoemen uit het dorp waar u meer dan een anderhalf jaar woonde. U verklaart verder dat uw zussen door mensen van de Bundu-society werden meegenomen, maar u blijkt niemand van deze Bundu-society bij naam te kennen (zie gehoor CGVS, p.10). Aangezien u verklaarde dat jullie in februari 2009 naar Doboguma verhuisden en daar woonden tot u problemen kreeg op 20 november 2010, mag redelijkerwijs toch van u verwacht worden dat u op zijn minst een basiskennis hebt van het dorp en zijn omgeving, ook al verklaarde u vooral bezig geweest te zijn met werken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw kennis van het dorp en de omgeving daar rond was echter duidelijk ontoereikend.

Daar uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Doboguma niet geloofwaardig zijn, kan bij gevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de vervolgingsfeiten waarvan u aldaar het slachtoffer beweerde geweest te zijn.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en voert aan dat de commissaris-generaal zelfs niet ingaat op de feiten die verzoeker aanhaalt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal stelt dat er geen geloof wordt gehecht aan de feiten daar hij zijn verblijf in Doboguma niet geloofwaardig acht.

Verzoeker merkt op dat de gehele bestreden beslissing gebaseerd is op de voormelde vaststellingen en dat men niet mag vergeten dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in de stad Bo heeft doorgebracht en dat hij in die stad is opgegroeid en er naar school is gegaan. Er zou tijdens het interview maar beperkt zijn ingegaan over Bo en zijn omgeving terwijl er wel sterk werd gemotiveerd over Doboguma en omgeving. Ook zijn de verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Doboguma allerminst ongeloofwaardig.

Verzoeker merkt verder op dat men moet rekening houden met het feit dat verzoeker heel de dag weg was uit het dorp om te gaan werken in de mijn, daar hij zeer zware korven moest dragen van de mijn naar de rivier. Verzoeker licht toe dat dit zeer zwaar werk was en dat hij s'avonds laat uitgeput terug naar zijn dorp ging waarna hij nog iets at en direct ging gaan slapen. Hij stelt dat hij geen tijd had om zich met het maatschappelijke leven van het dorp bezig te houden. En dat hij en zijn moeder en zussen bovendien buitenstaanders waren in het dorp. Hij stelt verder dat Doboguma een zeer klein dorp is met rond de 150 inwoners en dat de inwoners vroeg vertrekken naar boerderijen of mijnen in de omgeving om s'avonds laat weer terug te keren en dat er dus niet veel maatschappelijk leven was in het dorp. Verzoeker stelt dat men voor het sociaal leven vooral naar het dorp Yamadou ging wat een veel groter dorp zou zijn.

Verzoeker stelt dat hij gedurende zijn verblijf in Doboguma enkel het dorp verliet om naar zijn werk te gaan dat hij geen tijd had om andere dorpen te bezoeken en het dus niet verbazend is dat hij geen andere dorpen kende in de omgeving. Ook het feit dat hij geen dorp kent op de weg tussen Bo en Yamadou is ook niet verbazend volgens verzoeker daar hij slechts eenmaal deze weg heeft genomen toen hij vluchtte met zijn moeder en zussen in een vrachtwagen.

Verzoeker stelt verder dat hij ook de naam niet kent van de rivier naar waar hij de grond vanuit de mijn naartoe bracht en hij weet ook niet of die rivier wel een naam had. Als de rivier al een naam had zou hij die alleszins niet gebruikt worden door de personen die in de mijn werken. Er zou enkel worden gerefereerd naar de rivier door de term 'riverside'.

Verzoeker wijst erop dat hij wel wist waar het traditioneel 'chiefdom' van Doboguma gelegen was maar dat hij door de stress niet op de naam kon komen, maar dat hij nu wel aangeeft dat dit Boima is.

Verder stelt verzoeker dat hij niet weet waar het dorp Mamajo is gelegen omdat hij daar nooit is geweest. Het dorp zou ver buiten Bo liggen en de vriendin van zijn moeder die uit dit dorp afkomstig is kwam naar hen op bezoek en bleef meestal een paar dagen aangezien er maar één bus per dag reed en de reis een halve dag in beslag nam. Verzoeker besluit dan ook dat zijn verhaal niet zomaar als ongeloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker verwijst tot slot naar de organisatie Poro society. Dit zou een geheime genootschap zijn die het politieke leven in Sierra Leone in grote mate zou beheersen en zij zouden regels uitvaardigen die de bevolking dient na te leven. Leden van deze genootschap zouden zijn doorgedrongen in alle onderdelen van de maatschappij. Verzoeker stelt dat Poro society zeer actief is op het platteland maar ook in de steden zou er veel invloed zijn. Hij stelt dat hij door weg te vluchten van zijn initiatie actief wordt opgespoord door de voormelde leden en zijn moeder en zussen zwaar onder druk worden gezet om te vertellen waar hij zich bevond en zij daarom ook zijn moeten vluchten. Na zijn vlucht uit Dogoma zou hij in constante angst hebben geleefd om gevonden te worden en hij verbleef in Kenema zoveel mogelijk binnen. Hij had immers verhalen gehoord over mensen die door de voormelde organisatie werden meegenomen. Ook zouden er in kranten opsporingsberichten worden geplaatst door de leden van de Poro Society om mensen te vinden die gevlucht waren. Hij vrees dan ook door de Poro society gedood te worden.

Aangaande het subsidiaire beschermingsstatuut verwijst verzoeker wederom naar zijn asielrelaas zoals hierboven weergegeven en citeert hij het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij verzoekt de Raad dan ook om hem in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker dient een asielaanvraag in daar hij meent dat er in zijn hoofde een gegronde vrees is voor vervolging en hij dus niet terug kan naar zijn land van herkomst. Het is dan ook logisch dat de commissaris-generaal, gelet op het feit dat verzoeker geen document neerlegt aangaande zijn identiteit of nationaliteit, nagaat of verzoeker wel degelijk afkomstig is uit de beweerde streek Doboguma. Het feit dat de commissaris-generaal in het geval van verzoeker eerst zijn kennis toetst over de streek alvorens

verder in te gaan op de beweerde problemen is in die zin een logische redenering. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoekers asielrelaas. Indien wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij van de beweerde streek afkomstig is, is er eveneens geen reden om zijn asielrelaas te toetsten aan de criteria conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft zijn verblijf in Doboguma merkt de Raad op dat verzoeker wederom zijn argumentatie herhaalt dat hij de hele dag ging werken en daardoor zijn gebrekkige kennis poogt te vergoelijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker bijna op geen enkele vraag van de commissaris-generaal kan antwoorden en er dus ook terecht wordt vastgesteld dat verzoeker zijn kennis omtrent Dogoma en de buurdorpen zeer gebrekkig is. Zelfs indien men kan aannemen dat verzoeker geïsoleerd leefde en niet veel heeft gereisd kan dit op zich niet als verschoningsgrond worden aangenomen voor de manifeste gebrekkige kennis van verzoeker. Immers de commissaris-generaal vroeg aan verzoeker zeer evidente en elementaire vragen over de streek.

Het feit dat verzoeker de naam van de rivier niet kent en zijn bewering dat deze enkel gekend is als *“riverside”* acht de Raad geenszins geloofwaardig. Verzoeker beweert dat hij iedere dag grond van de mijn naar de rivier moest brengen en dat hij de naam van deze rivier niet kent ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verwijst naar de stress die hij heeft gekend tijdens het interview geen aannemelijke verklaring om zijn dermate gebrekkige kennis omtrent zijn verblijf. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS